

VIU ELS BARRIS FAVIBC

Hi ha moltes persones que treballen sense cap interès més que rebre el somriure d'uns nens que veuen com un globus esdevé un gos, o un gat, o qualsevol animal màgic. Hi ha moltes persones que només deixen veure les seves mans treballar perquè no volen ser protagonistes. Hi ha moltes persones que només pugen dalt d'un escenari per explicar històries de dracs i princeses. Totes aquestes persones que ofereixen el seu esforç, el seu temps, la seva vida, sense demanar res a canvi són els que fan possible que s'acompleixin moltes il·lusions en els nostres barris.

Núm. 10/2011

Entitats Participatives i Administració Pública

La Cànova

Dia Internacional dels Inquilins

Apunts sobre morositat

La FAVIBC a Europa

Òmnia 2012

L'exclusió residencial dels joves

IV Congrés Internacional de la FAVIBC

FAVIBC, Escola de Treball Social

Opinió i col·laboracions:

Josep Lluís Cleries, Conseller de Benestar Social i Família

Josep Rueda, President AV Font dels Capellans

Anna Figueras, Diputada al Parlament

Josep Llobet, Vicepresident tercer de la Diputació de Barcelona

Carles Sala, Secretari d'Habitatge i Millora Urbana

Pere Navarro, Alcalde de Terrassa

EXECUTIVA FAVIBC

ALBERT ARNAU PACHECO, PRESIDENT
JULIO REGALADO GALLEGO, PRESIDENT D'HONOR
JUAN SANZ SANCHEZ, VICEPRESIDENT
ALEJANDRO HERRERA MUÑOZ, COMPTABLE
ANTONIO CAZORLA LOPEZ, SECRETARI
DIEGO JUSTICIA OGALLAS, VOCAL
JUSTO PENEDÉS RUIZ, DELEGAT TARRAGONA
MANEL LLAMAS GUIRADO, DELEGAT LLEIDA
ANDRES LLANTADA MARTINEZ, VOCAL
FRANCISCO ALVAREZ CAYUELA, VOCAL
ANTONIO HERRERA CARO, VOCAL
FERNANDO FRANCISCO MENDEZ, VOCAL
RAFAEL FEBRERO CASADO, VOCAL
RAFAEL GONZALEZ GURILLO, VOCAL

Equip Tècnic FAVIBC. Coordinació: Antonio Pastor, gerent; **Continguts:** Sílvia Renom, responsable de projectes; **Disseny, edició i maquetació:** Xavi Pastor, tècnic de projectes; **Impressió:** Gràfiques Barceloneta S.L.

La FAVIBC és la Federació d'Associacions de Veïns d'Habitatge Social de Catalunya i va ser constituïda l'any 1989, sent la **Coordinadora de Barrios de la Obra Sindical del Hogar** el seu antecedent directe. Amb més de 140 Associacions de Veïns federades per tot el territori català, i més de 20 anys d'història, participació, moviment associatiu i lluita veïnal, dues dècades que l'han permès consolidar-se com a una entitat de referència en el món veïnal dels primers parcs d'habitatge públic català. La FAVIBC impulsa accions per a la millora de l'habitatge, l'habitabilitat i la qualitat de vida dels barris de patrimoni públic, i gestiona projectes dirigits a combatre l'exclusió social als barris, a la creació de xarxes comunitàries i al foment de l'associacionisme. Aquests programes socials es treballen i s'assoleixen des de la reivindicació i negociació amb l'Administració Pública així com l'assumpció de la corresponsabilitat social, assolida mitjançant l'impuls d'iniciatives que permetin treballar sobre les prioritats i necessitats de cada territori.

La FAVIBC, garantia de cohesió social

Josep Lluís Cleries
Conseller de Benestar Social i Família

El nostre país compta amb unes 15.000 associacions actives de diversos àmbits: social, medi ambientals, de cooperació... Les d'àmbit comunitari, com les que agrupa la FAVIBC, tenen com a objecte principal la promoció de la participació i de la vida associativa.

En el vostre cas, a més, dueu a terme aquesta tasca en barris que sovint presenten necessitats concretes, fet que encara fa més important el paper de dinamització de l'entorn sociocultural, d'impuls de la cohesió social i d'integració de les persones a través de la participació i del compromís cívic. La convivència és fruit d'un treball diari i només s'aconsegueix quan els ciutadans i les ciutadanes se senten part d'una comunitat, hi participen i en gaudeixen. En un barri cohesionat les paraules 'veí' i 'veïna' prenen el seu significat més ampli i defineixen uns vincles basats en un sentiment de pertinença. El moviment veïnal ha estat i continua sent, sens dubte, una peça clau a l'hora d'assolir aquest repte.

Ho és, d'una banda, per aquest paper de dinamització social que desenvolupa, però també ho és per la seva capacitat de canalitzar les demandes d'una comunitat, expressar la seva veu i actuar com a interlocutor davant les administracions. En aquest sentit, les associacions de veïns sou qui detecta primer les necessitats de la ciutadania, de vegades, fins i tot abans no s'evidencien, perquè coneixeu millor que ningú els vostres barris i la seva gent. És per tot això que les 145 associacions que formen la FAVIBC sou un dels actius més importants gràcies als quals els municipis catalans gaudeixen d'una gran salut cívica. Des del Departament de Benestar Social i Família no volem deixar escapar aquest coneixement, perquè ens permet dissenyar polítiques realistes i actuacions que responen a les necessitats concretes per cada lloc i per cada moment.

Entitats com la vostra treballem fa molts anys a primera línia i vehicleu i doneu resposta a les necessitats de la societat. Per tant, és indispensable que també sigueu protagonistes a l'hora de dissenyar les accions que afecten els vostres barris. Aquest sentit de coresponsabilitat i aquest compromís han estat sempre presents en la manera de fer de la FAVIBC. Un bon exemple són els Plans de desenvolupament comunitari en què participen actualment diverses entitats federades de la FAVIBC o els Punts Òmnia que gestionen.

Actualment, a l'hora de fer front a les problemàtiques generades pel context econòmic, el moviment veïnal té també un paper protagonista. Una entitat amb la trajectòria de la FAVIBC pot fer una gran aportació per la seva experiència. No és una tasca fàcil, però és imprescindible que l'administració i les entitats com la FAVIBC sumem esforços. No hem d'oblidar que un país és la seva gent, abans que cap altra cosa, i si volem que Catalunya avanci amb pas ferm cap al futur, hem de garantir entre tots que els seus ciutadans i les seves ciutadanes tinguin la possibilitat de seguir aquest pas. Des del Govern de la Generalitat i de la mà de la FAVIBC hem de treballar per afavorir la igualtat d'oportunitats i per garantir la cohesió social.

Des dels anys 90 conec molt bé la realitat associativa veïnal a Catalunya a través de la vostra tasca. La valoro i desitjo que es mantingui ferma i dinàmica per a construir la Catalunya del futur.

Editorial

La FAVIBC ha estat i ha de seguir sent el motor d'impuls social en el nostres barris. Aquest va ser un dels temes que vam tractar el passat mes d'octubre amb el President de la Generalitat de Catalunya, Molt Honorable Sr. Artur Mas, a qui des d'aquestes línies volem agrair la seva atenció i complicitat en la necessitat de seguir treballant més que mai en temes socials.

El compromís i la lluita, són necessaris per seguir dignificant els nostres barris i per fer front a la difícil situació de crisi que de manera molt especial està afectant als nostres veïns i veïnes, sent moments de dificultat, on més que mai hem de seguir treballant plegats. En aquest número de **Viu els barris**, fem un recull de les darreres accions que s'han dut a terme des de la Federació, on hem posat una especial atenció a la situació que viuen els nostres joves, amb grans dificultats per accedir a una vivenda i per tant patint una clara situació d'exclusió residencial. Amb motiu de la celebració del Dia Internacional dels Inquilins a Brussel·les, la FAVIBC va tenir l'oportunitat de manifestar a l'eurodiputat Sr. Ramon Tremosa, la greu situació que viuen els nostres barris amb el gran numero de desnonaments. En breu FAVIBC sollicitarà al parlament europeu mesures per fer front a aquesta realitat.

El IV Congrés Internacional de FAVIBC és sens dubte un dels grans temes que ocupa aquesta edició. El coneixement de les diferents realitats sobre habitatge a nivell internacional, els reptes davant la crisi i l'experiència dels nostres treballadors/es sobre la gran tasca social que s'està portant a terme van ésser l'eix principal, on sens dubte tant els projectes de joves, dones, immigració, com els Punt Òmnia van ocupar bona part del congrés. La FAVIBC ha estat i ha de seguir sent el motor d'impuls social en el nostres barris.

La Federació també va poder plantejar totes les seves inquietuds i peticions al President de la Generalitat de Catalunya, el Molt Honorable Sr. Artur Mas, el passat mes d'octubre, a qui des d'aquestes línies volem agrair la seva atenció i complicitat en la necessitat de seguir treballant més que mai en temes socials.

No hem deixat de treballar, amb una agenda carregada de reunions, tal i com compartim fa uns dies amb l'alcalde de Terrassa, el Sr. Pere Navarro, ciutat amb la que compartim objectius i necessitats. I amb el Conseller de Benestar Social i Família Sr. Josep Lluís Cleries, a qui vam traslladar la necessitat de seguir treballant més estretament que mai amb els diferents programes que es desenvolupen als barris; o amb el Conseller de Territori i Sostenibilitat Sr. Lluís Recoder i el Secretari de l'Agència d'Habitatge Sr. Carles Sala, a partir de la necessitat de seguir dignificant els nostres barris pel que fa al PDOR i els que es troben en situació de remodelació. També amb el Sr. Josep Llobet, nou delegat de l'àrea d'habitatge de la Diputació de Barcelona i el Sr. Pere Macias, President de la Comissió d'Habitatge al Parlament Espanyol, gràcies a qui fa un dies la FAVIBC ha signat amb el Ministerio de Medio Ambiente y Medio Rural y Marino, el conveni de suport per les obres del projecte del Centre Ecològic i Mediambiental La Cànova.

Ja per acabar, no podem tancar aquest número sense retre homenatge a aquelles persones que han dedicat la seva vida als altres, a la lluita sense pausa per la dignificació i millora dels seus barris, que han estat al costat dels seus veïns quan aquests ho han necessitat i perquè han fet de si mateixos exemples a seguir. Gràcies a **Ramon Vilaplana**, President de Camps Blancs de Sant Boi i membre de l'executiva de FAVIBC; gràcies a **Joaquín Poyato** President de Vivendes Montseny (Pla del Remei - Vic), gràcies a **Josep Maria Puig i Vivet**, President de Ripoll 100, i gràcies a **Mariano Heras** d'Arraona Merinals (Sabadell). En nom de tots els companys i companyes, i de tots els veïns i veïnes, els volem donar les gràcies i us volem dedicar aquesta edició.

Albert Arnau, President de la FAVIBC

Entitats Participatives i Administració Pública

Durant els anys de la dictadura de Franco la majoria dels moviments associatius van estar perseguits, tant si eren culturals, socials o artístics.

Aquests moviments van mantenir les senyes d'identitat catalana en un context totalment desfavorable, persecucions, detencions i fins i tot tortura. Uns d'aquests moviments van ser les Associacions de Veïns. La seva lluita es pot resumir en tres grans blocs:

1. La lluita per unes vivendes i infraestructures dignes.
2. La lluita per la democràcia.
3. La lluita per la integració dels immigrants d'altres zones de l'Estat a la cultura i la llengua catalana.

El treball per a la integració dels immigrants encara continua i amb més dificultats, ja que els nouvinguts provenen de cultures molt diferents. Igualment, amb l'arribada de la democràcia formal, la lluita democràtica segueix: ja no es tracta, evidentment, de la consecució de llibertats bàsiques, sinó d'aprofundir en la participació i en "el dia a dia" democràtic. També seguim esforçant-nos per aconseguir uns habitatges i barris de qualitat, adaptats i accessibles.

Les Associacions de Veïns i, fonamentalment, la seva Federació, la FAVIBC, van comprendre els nous temps democràtics i van donar un pas endavant. És així com, pels anys noranta, la FAVIBC assumeix el concepte de **Corresponsabilitat**. Aquest comporta a un canvi en la lluita, sense oblidar-la, però adaptant-la a la participació en els projectes i programes, sobretot socials, que des dels governs s'impulsen i/o s'aproven arrel de les propostes formulades per les mateixes organitzacions de base social. El concepte, sens dubtes, és **el pas més important dels darrers vint anys en el procés de la democràcia participativa**.

El poder polític democràtic ha apostat, almenys fins els darrers anys, perquè alguns aspectes de la política social estiguin gestionats des de la societat civil.

Per dues raons fonamentals:

- 1. Participativa.** Les organitzacions de base representatives són les més properes al territori d'actuació i permet generar sinèrgies i promoure el treball transversal.
- 2. Econòmica.** La gestió per part de la societat civil comporta menys costos que la creació d'estructures administratives.

La corresponsabilitat, doncs, és **bidireccional** i es converteix en la forma més adient per a garantir l'èxit de les actuacions. D'aquesta manera van treballar conjuntament amb les administracions durant més de 15 anys. **L'anterior govern tripartit** mai va comprendre aquesta nova forma de relacionar-se i fer front als problemes socials. Fins i tot alguns dels seus membres van acusar, dins de la racionalitat política més conservadora, a aquest model de corresponsabilitat com a **clientelar**, quan es tracta del millor medi de vinculació amb la població des d'una vessant participativa. El mateix govern tripartit va mostrar una por i desconfiança quasi total envers les organitzacions de base representatives i va començar una creuada contra aquestes, excepte, clar està, les controlades totalment pel partits del govern.

L'estratègia era portar a les organitzacions representatives a l'anonimat, **buidant-les de la capacitat de gestió**, és a dir, anul·lant el concepte de corresponsabilitat. La tàctica no és gaire original, campanyes de desprestigi dels dirigents d'aquestes organitzacions i utilització d'entitats com ara, fundacions, instituts, etc., presentant-les com les més "preparades" tècnica i acadèmicament. És així com entitats que, amb tots els respectes, no tenen, o no van ser fundades amb l'objecte social de representativitat ni tampoc amb la corresponsabilitat com a eina de treball, **aterren als nostres barris**. El tema és més greu si, com està demostrat, s'apoderen de projectes que han nascut a partir de les necessitats dels propis barris i, encara pitjor, quan la gènesis dels programes d'actuació han estat proposades des de les organitzacions representatives. I no només això, els equips humans, les infraestructures i el teixit social els posen les mateixes organitzacions.

Amb el canvi de govern de la Generalitat de Catalunya, molts pensaven que aquesta praxis arribava al seu final. Però de moment no ha estat així. La reflexió és evident: **O s'aposta per potenciar la participació democràtica des de la base, amb totes la dificultats que això comporta, o simplement no.**

Qui dubte que als barris de Londres o de París o de Berlín els governs d'aquestes nacions o lands o ciutats no inverteixen en recursos comunitaris? Tot el contrari, estan invertint molt més que els governs de Catalunya o d'Espanya o que els nostres ajuntaments. La diferència és que a Catalunya s'estava portant a terme la política de coresponsabilitat, o si ho volem dir d'una forma més moderna **d'empoderament**. Precisament a les ciutats anomenades i d'altres s'han adonat, ara, de la necessitat d'“**empower**”: l'organització representativa del grup (en el nostre cas l'AV o la seva Federació) ha de ser la gestora del seu propi desenvolupament. El model de consultores o de grans operadors externs, encara que siguin sense ànim de lucre, ha fracassat. La FAVIBC, per exemple, està portant a terme un **conveni amb la DMB (Deutscher Mieterbund)** entitat que gestiona milers de barris per tota Alemanya (més d'1.200.000 habitatges) per crear sinèrgies en l'organització del que ells mateixos denominen **el model català** que, fins ara fa ben poc, es basava en la coresponsabilitat o empowerment. L'exemple mostra com també es pot fer internacionalització del nostre país des de la vessant comunitària.

Seria fins i tot cínic que en aquest context en el que, fins i tot, per a la major entitat d'habitatges socials d'Alemanya som un exemple, haver de dir que les noves tendències a Catalunya ens deriven cap al que per ells **ha estat un fracàs comunitari absolut**. No fa falta que grans operadors externs aterrin als nostres barris, això ja ho pot fer l'Administració de forma directa. Com planteja en un article el president de la comissió d'habitatge del Congrés de Diputats, **Sr. Pere Macias**, “**Moltes coses que es poden fer des del moviment veïnal no tenen perquè fer-se des de l'Administració. El paper important que va tenir la FAVIBC en èpoques anteriors convé recuperar-lo quan abans millor**”.

Els recursos destinats a la resolució dels problemes comunitaris han d'estar gestionats per les organitzacions representatives de la població objecte dels mateixos. Sabem i hem patit les amenaces que això comporta, però no és menys cert que les seves fortaleeses són molt més grans.

La discussió grupal i comunitària i la seva contextualització dins de la realitat immediata és l'eina fonamental pel diagnòstic, la planificació, i la presa de l'estratègia pel disseny de les actuacions. Però això no és possible sense **donar a les organitzacions representatives la capacitat de gestió**. Si, malauradament, una gran part de la població del nostres bar-

ris ja pateixen el problema, s'ha de saber que aquest només se soluciona si formem part de la solució.

No podem acabar aquest article sense dir com es materialitza una política que aposti per la participació de les organitzacions representatives i com, pel contrari, es pot articular normatives que, malgrat el que es diu políticament, mostren un rebuig a aquestes organitzacions. A les convocatòries públiques de serveis socials adreçats als barris (han sortit moltes durant els mesos d'octubre i novembre del 2011), la puntuació es basa als continguts formatius, la relació i contractes amb el mateix Departament que convoca el concurs, al projecte metodològic d'implementació, a la rebaixa econòmica, a les propostes de millora, als mecanismes d'avaluació, als projectes transversals amb el mateix Departament convocant, etc, etc. **Cap puntuació, per exemple, a la representativitat territorial, a la pertinença al barri, a l'experiència dintre del mateix barri... a viure al barri. Queda clar, no?**

Per què s'està apostant? La millor oferta econòmica la pot fer el que més recursos té, és a dir, i no ens enganyem, al que l'administració més recursos li dona. Si la raó és la seva gran “capacitat” tècnica que els ve de la seva gran capacitat econòmica que alhora els ve dels seus grans números en subvencions i concursos públics de la mateixa Administració, és fàcil resoldre que **les organitzacions representatives desapareixeran**. S'està arribant a la similitud en el tractament dels concursos públics comunitaris com si fossin concursos materials (carreteres, energies, etc.). Fins i tot es pot carregar l'IVA per sobre del valor de licitació, el que suposa un encariment del servei del 18%, diners que no van al projecte però que sí pagarà l'Administració, els contribuents.

No es pot tractar a les organitzacions representatives com a una més de les múltiples entitats existents. Sempre, i en el pitjor dels casos, una AV representa més que, perdoneu per l'exemple, el club de petanca o l'esplai del barri. L'excusa és sempre la mateixa, el club de petanca té més associats que l'AV. Perdonin, però és que el club de petanca representa a les persones que s'ajunten per a jugar a la petanca i **les AV, malgrat que siguin menys, són persones que s'ajunten per a preocupar-se dels problemes del barri, i no juguen a res**. Són les que fan que la vida al barri sigui més digna, entre altres coses assolint els espais per a les partides de petanca o els locals on treballa el grup d'esplai. Ningú pot posar en dubte que, per exemple, els centres o casals cívics van ser una realitat gràcies a la lluita de les Associacions de Veïns, o els ÒMNIA, o els plans de desenvolupament comunitari, etc., etc.

Com recull el Llibre blanc del tercer sector cívic i social, “Les relacions entre les entitats, les comunitats en què s'insereixen i les seves institucions representatives s'han de basar en els principis de coresponsabilitat col·lectiva i de participació ciutadana... El governament de les nostres comunitats no es pot plantejar només com un assumpte dels ajuntaments o de la Generalitat. S'ha de veure com un problema col·lectiu..., **i en què cal establir mecanismes de coordinació i coresponsabilitat amb els agents i actors socials presents en la comunitat. Només d'aquesta manera es podrà assumir col·lectivament la complexitat dels reptes actuals.**”

La Vall de Bianya es troba dins els límits del Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa i gaudeix d'un dels paisatges més bells de tota la comarca. A més, forma part de l'Alta Garrotxa, un espai protegit on la natura encara és més preuada.

Aquesta és una vall on encara l'agricultura és present i un dels valors més importants a preservar. La ramaderia també és element paisatgístic cabdal, la pastura de vaques així com l'existència de granges de producció lletera són altres dels atractius a descobrir.

valdebianya.com

Darrera el nom de la Cànova hi ha un gran projecte de la FAVIBC que respon a l'objectiu de rehabilitar una masia ubicada a la Vall de Bianya, la Garrotxa, per a transformar-la en un centre ecològic i d'educació ambiental. L'actuació té la intenció de respectar l'edificació existent, anterior a 1950, conservant l'estructura de la masia així com la volumetria tant pel que fa a l'edificació principal com a la cabanya annexa. Els tres nivells de l'edifici es comunicaran mitjançant un nucli de comunicacions vertical compostat per una escala i un ascensor adaptat.

El Centre Observatori Ecològic té com a funció principal facilitar el coneixement dels temes relacionats amb l'ecologia mitjançant l'organització de cursets, xerrades, col·loquis, trobades etc, dels quals els principals beneficiaris seran les associacions i els veïns dels barris d'habitatge social de Catalunya. El Centre s'ha previst per una ocupació de 40 persones. Els cursets o trobades poden tenir una durada de varis dies, per això s'han previst dormitoris, cambres higièniques, menjador, cuina i estances per el lleure a banda de les aules o sales de reunió.

La Cànova vol potenciar coneixements i valors ambientals que portin a l'adopció d'actituds positives vers el mitjà natural i social, i que es tradueixin en accions de conservació i respecte per la diversitat biològica i cultural. També vol convertir les AV federades en amplificadors dels continguts ambientals desenvolupats i impulsar programes estables d'informació i educació ambiental que formin i capacitin personal professional i voluntari que col·labori al programa, en temàtiques com: el cicle de l'aigua, els espais verds, la neteja i manteniment dels espais naturals, el reciclatge o les energies renovables.

Dia Internacional dels Inquilins

Coincidint amb el dia internacional dels inquilins el passat 3 d'octubre, la Unió Internacional d'Inquilins (IUT), va obrir un espai de debat per parlar dels problemes i possibles solucions de l'habitatge a Europa, especialment per als més joves. L'esdeveniment va tenir lloc a l'edifici del Comitè de les Regions de la UE a Brussel·les, i va ser presenciat per unes 130 persones de 18 països: membres de sindicats d'habitatge, unions d'inquilins, instituts de recerca europea, institucions internacionals, la Comissió de la UE, altres organitzacions i administracions europees. La FAVIBC també hi va estar present.

Albert Arnau, taula 4, al Comitè de les Regions de la Unió Europea

El dret a un allotjament digne està contingut a l'article 25 de la Declaració Universal dels Drets Humans de l'ONU, però el 46% de tots els joves de la UE entre 18 i 34 anys encara viuen amb els pares perquè no tenen possibilitats de disposar d'un habitatge digne. La manca d'allotjament assequible té efectes en les economies nacionals: d'una banda, els joves no poden accedir al mercat laboral —a l'estat més d'un 40% d'atur juvenil—; molts d'ells no poden cursar estudis superiors perquè no tenen medis per accedir a universitats i/o escoles especialitzades en ciutats on no hi ha allotjament assequible disponible. D'altra banda, les empreses i les institucions no podran aconseguir els empleats capacitats necessaris, i això té i tindrà conseqüències negatives greus en l'economia. Sense excepcions, tots els països de l'UE subvencionen la propietat, principalment a través d'incentius en la reducció d'impostos, i això ha derivat en l'alça dels preus i en la manca d'allotjament de lloguer assequible.

Algunes propostes dels experts per millorar la situació de l'habitatge:

- Augmentar el parc immobiliari de lloguer.
- Incrementar la neutralitat dels propietaris en pro d'una homogeneïtat de les condicions del lloguer.
- Disminució de les subvencions i les deduccions d'impostos exclusives del mercat de propietat i estimular el de lloguer.
- Creació d'un impost de propietat pels habitatges buits, per aturar l'especulació.
- Necessitat de control polític, per parar la conversió de pisos en oficines, un fenomen que s'estén a tota Europa.
- Millorar els sistemes d'assignació d'habitatges per tal d'evitar les grans llistes d'espera.
- Estimular la barreja social en les ciutats. Sovint, els estudiants i els més joves són adreçats a barris més vius i més atractius, però lluny de la realitat social i cultural de la ciutat.
- Construir habitatges més assequibles per als joves.
- Construcció d'allotjament de lloguer a través de préstecs d'interès baix i amb garanties estatals.
- Planificar la construcció de nous habitatges de lloguer per persones joves, i fer-los participar en les primeres fases de planificació d'aquests habitatges.
- Intervenció governamental en el sistema global de lloguer. També és necessària una nova llei d'arrendaments on els lloguers siguin acordats juntament amb les unions i/o sindicats d'inquilins. Són necessaris planificadors urbans per designar i alliberar més terra per allotjament públic de lloguer.
- L'administració ha de garantir contractes de lloguer per a les persones joves, i controlar aquells propietaris privats que reclamin ingressos anuals elevats als inquilins per poder contractar.
- Les persones joves necessiten acompanyament i consell, bé de l'escola, o de mediadors familiars, per impedir que abandonin massa d'hora la llar familiar i es converteixin en joves indigents sense casa.
- Estimular nous esquemes d'habitatge de lloguer, donant suport estatal i municipal, per exemple, amb la qualificació del sòl.
- Establir uns sous mínims per joves que els possibilitin entrar al mercat de l'habitatge.
- Millorar els drets dels llogaters i la seguretat pel propietari. Un mes o tres mesos és un període molt curt per notificar un desnonament. S'haurien de poder aturar els que són sense causa justificada.
- Animar els nostres governs a fer ús de les ajudes de la UE, co-finançant via els diners adreçats a l'habitatge del FEDER 2014-2020.
- En temps de crisis financeres, atur, etc, els governs haurien d'utilitzar el sector de la construcció, particularment la construcció d'allotjament de lloguer, com a impuls de l'economia.

No és necessària cap recerca científica per demostrar que els joves pertanyen a la categoria de persones amb ingressos més baixos i cases més vulnerables. És per això que molts d'ells confien en el sector d'allotjament de lloguer. Construir allotjament assequible de lloguer no té obstacles tècnics ni financers, sinó més aviat polítics. Per provar-ho, tenim l'exemple de Viena, amb 100 anys de política d'allotjament de lloguer social, el qual ha donat resultat. El lloguer social a Viena és fa juntament amb una construcció de bona qualitat, i uns preus assequibles. Els austríacs són els únics ciutadans d'Europa occidental que consideren el lloguer igual a la propietat. Les administracions han de prendre la iniciativa i la responsabilitat d'assegurar que tots els seus ciutadans són adequadament allotjats, incloent les persones joves, ja que no podem confiar en un mercat d'habitatge que no està realment interessat en la construcció de cases per a persones amb un ingrés mig i encara menys interessat en cases amb rendes baixes.

Hi ha una greu distorsió entre la consideració pública de l'habitatge com un bé de consum o una inversió i la necessitat d'habitatge com un dret. Més enllà de l'enunciació del dret a l'habitatge reconegut en la Constitució, l'administració ha deixat en mans d'un mercat salvatge un dret que és de primera necessitat. Si a l'evident desproporció que existeix entre el preu de l'habitatge lliure i el salari mitjà d'un jove o d'una jove, li sumem la gran inestabilitat laboral que afecta tots els trams d'edat, resulta que els joves no només tenen més dificultat per accedir a un habitatge, sinó que els que ja l'han adquirit tenen seriosos problemes per pagar les hipoteques.

Apunts sobre morositat

En els darrers mesos, la morositat és notícia com mai havia estat. La morositat s'associa al desnonament i, com a conseqüència, han sorgit nombroses associacions que lluiten contra aquests, tant des del moviment veïnal com des de l'anomenat 15M. La tipologia de la morositat és diversa i en ocasions ens fa confondre, existint la morositat hipotecària, la dels constructors, la de les promotores immobiliàries, la del lloguer i la de la comunitat de propietaris. A nosaltres, els ciutadans, ens poden afectar de tres tipus, i les tres poden arribar al desnonament: hipotecària, lloguer i comunitat.

Antonio Pastor
Gerent de la FAVIBC

Però existeix una altra morositat molt més important i que incideix greument en la situació bancària i del país, i que per tant ens afecta a tots, la morositat del sector promotor d'habitatges.

Morositat hipotecària. “Per sort” és, actualment, la menor. Segons dades del Banc d'Espanya en el segon trimestre del 2011 del total dels 625.021 habitatges amb càrregues hipotecàries a l'Estat, el nombre de cobraments dubtosos era de 16.527, el **2,48%**. El percentatge a Catalunya és molt semblant. Com és evident, l'últim que deixa de pagar una família és la hipoteca. Aquestes xifres poden esclatar durant el 2012 com a conseqüència de l'atur i de la finalització del subsidi de desocupació. Solament a Catalunya, **més de 130.000 persones deixaran de cobrar el subsidi** en un termini aproximat d'un any, segons xifres donades per la secretària d'Ocupació de la Generalitat, Esther Sánchez. Això vol dir que més del 70% dels aturats de Catalunya deixaran de cobrar la prestació.

Morositat en el lloguer. La morositat dels inquilins ha arribat al tercer trimestre d'aquest any al 15,42%, **15,93% a Catalunya**. Com sabem, la majoria de les llars catalanes, més del 80%, són de propietat, però no és menys cert que la dada d'inquilins morosos pot deixar a desenes de milers de famílies al carrer. S'estima que en tot l'estat existeixen 2,2 milions d'habitatges en lloguer, per tant parlem que més de 350.000 famílies poden ser desnonades en els

propers mesos (fa uns dies van entrar en vigor els judicis exprés per morositat dels inquilins que preveu, si s'aplica rigorosament la nova llei, que en menys de tres mesos pugui executar-se el desnonament).

Morositat a la comunitat. A Catalunya, en el 2010, el percentatge se situava **per sobre del 20%** (la previsió és que en el 2011 s'aproximi al 25%). L'impagament de quotes posa en perill el manteniment de les comunitats. Si bé es pot recórrer a la justícia, només assenyalar que durant el 2010 es van presentar més de 800.000 casos, més de 100.000 a la província de Barcelona. Hi ha diversos tipus de morosos: el professional (que simplement no paga, encara que pugui), el temporal (que paga però tard), el real (que realment no pot pagar per la situació d'atur), però potser **el més curiós és el dels bancs i altres entitats financeres** que per fallida del promotor immobiliari i/o el constructor s'han quedat amb els pisos, representant ja gairebé el 15%, i el seu pagament ha passat d'efectuar-se en una mitjana de 6 mesos a 2 i 3 anys. S'estima en 1.300 milions d'euros el deute pendent de pagament a les comunitats de veïns de tot l'Estat. Mentre que com hem dit la morositat hipotecària dels ciutadans no arriba al 2,5%, la del sector promotor **és gairebé el 18%**. El problema és doble, la del sector promotor és difícil que augmenti o ho farà lleugerament, en l'actualitat no es donen préstecs a noves promocions, però és pràcticament segur que el seu cobrament genera major dificultat; d'altra banda, la hipotecària se sap que durant els propers anys continuarà creixent.

La banca espanyola acumula 176.000 milions d'euros en actius problemàtics lligats al sector de la construcció, segons ha reconegut el Banc d'Espanya. Això significa que han d'aconseguir vendre els pisos que tenen en cartera (fins el mes de juliol d'enguany no s'havia arribat a vendre el 3%), amb l'objectiu d'evitar problemes afegits a la situació general, sobretot per l'obligació de recapitalització bancària. On queden aquelles paraules que deien que teníem el millor sistema financer del món?

En un futur molt proper veurem una baixada de més del 50% en el preu del parc d'habitatges dels bancs, fet que provocarà un efecte dominó en el sector. A més ho faran amb la tàctica comercial de posar primer a la venda els de baixa qualitat, per després anar traient l'estoc de les de major qualitat, ubicació, etc. En resum, “esperar per comprar i vendre al més aviat possible”, és un bon consell donada la situació d'incertesa.

Segons ADICAE (Associació d'usuaris de Bancs, caixes i assegurances) són 400.000 famílies les que estan en perill de desnonament, no obstant això no es prenen mesures contra la morositat dels promotors que multiplica per més de cinc la de les persones físiques.

El President de l' AV Font dels Capellans de Manresa, es planteja la situació de la participació comunitària als barris de Catalunya. La manca de participació en entitats veïnals es fa palesa en aquestes al no trobar relleu generacional a les seves juntes directives.

Què està passant?

Josep Rueda

Aquesta és la pregunta que em faig cada dia quan passo per l' Associació de Veïns a la que represento, la Font dels Capellans de Manresa. Però aquest cas és extrapolable a qualsevol barri de Catalunya, i és un mal que pateixen la majoria d'entitats del territori. La falta de voluntaris/es i /o la poca participació que hi ha a les entitats.

Ja han passat els anys en que s'aconseguien les coses a base de reivindicacions, moltes reivindicacions i amb molts anys de treball i esforç. D'aquesta manera es van aconseguir grans avenços que van servir per millorar la qualitat del barri i dels seus habitatges i que van facilitar la vida dels seus veïns i veïnes. Però la crisi que estem patint ja fa anys i els canvis que van transformant els barris on vivim, fa que la població no s'impliqui en solucionar les mancances i problemes que han anat sorgint, creant-se una mena de conformisme que està fent malbé la societat en la que vivim. Potser el moviment dels indignats que ha sorgit en els últims mesos faci pensar en que no tothom està conforme amb el que està passant, però això ja es veurà a la llarga.

El problema però al que ens referim amb la pregunta, està més centralitzat en el dia a dia dels barris i de les seves entitats. La manca de participació en entitats veïnals es fa palesa en aquestes al no trobar relleu generacional a les seves juntes directives; això és degut a la crisi, tal com hem dit anteriorment ja que primer les persones volen cobrir les necessitats bàsiques i el barri i les seves necessitats queden en segon terme; i també, i molt important, és a causa de la falta de recursos que les entitats tenen per tal de poder realitzar projectes d'atenció a les persones. La responsabilitat d'aquesta manca de recursos sobretot la tenen les administracions que amb les retallades en l'àmbit social, i com sempre és un dels primers àmbits que retallen sent aquest un dels més importants ja que és l'àmbit que pertoca a les persones directament, ha fet que el treball de les entitats no estigui sent reconegut i fa que perdi força davant la massa social dels barris que representen.

La por que tenim actualment, i després d'anomenar els punts anteriorment sobre la crisi i les seves conseqüències i el conformisme que hi ha entre la població, és el de que tot el treball realitzat durant tots aquests anys i les millores aconseguides, que tan esforç i treball han costat, desaparegui en un no res, i amb el poc suport de les administracions per tal de poder realitzar polítiques socials als nostres barris està fent que es torni a situacions anteriors de fa molts anys esdevenint-se a vegades situacions de risc i negatives per a la població.

Així doncs, i ja per acabar, és fonamental per tal de sortir de la situació en que ens trobem immersos, el reconeixement de les entitats i els recursos de les administracions i serveis del territori, i la implicació i esforç per part de les persones, dels veïns i veïnes que formen part dels barris on vivim.

La FAVIBC a Europa

Durant la setmana de treball i en l'entorn del Comitè de les Regions, la FAVIBC va mantenir reunions amb diverses delegacions europees (França, Bèlgica, Itàlia, Portugal i Alemanya), per tal d'establir futures relacions i concretar les bases de convenis de col·laboració.

Delegació francesa, Confédération Nationale du Logement (CNL): Proposta de formar una delegació dels socis mediterranis dins l'executiva de la IUT, encapçalat pels socis d'Itàlia (SICET), Portugal (Associação dos Inquilinos Lisbonenses), França (CNL) i la FAVIBC, amb seu permanent a Barcelona.

Delegació Alemanya, Deutscher Mieterbund: Després de varis contactes a Barcelona i a Colònia aquest any 2011, es va mantenir una reunió de treball per concretar el conveni de col·laboració amb aquesta organització que gestiona un parc d'1 milió 2 cents mil habitatges. L'objectiu d'aquest conveni és l'intercanvi d'experiències i bones pràctiques sobre la gestió d'habitatges públics de lloguer assequible (Deutscher Mieterbund) i la implementació de projectes socials en tots els barris (FAVIBC).

Delegació Belga: A petició del Sr. Michel GODARD del Sindicat des locataires de Bèlgica, la FAVIBC participarà en l'estudi *L'habitatge a Europa*, que presentarà un ampli i actualitzat anàlisi sobre la qüestió i serà un referent per a les comissions europees.

Reunió al Parlament Europeu amb el Sr. Ramon Tremosa, parlamentari pel grup de Convergència i Unió, per presentar-li els nostres projectes internacionals i els treballs que es desenvolupen als barris de Catalunya.

Anna Figueras

Nascuda al Barri de Sant Andreu de Palomar a Barcelona l'any 1969. Diplomada en Ciències de l'Educació per la UAB, ha treballat a la Direcció General d'Acció Cívica durant 15 anys i és Diputada al Parlament de Catalunya per Convergència i Unió des del novembre de 2006. Actualment es la portaveu del Grup Parlamentari de CIU a la Comissió de Benestar Social, Família i Immigració del Parlament de Catalunya i la presidenta de l'Intergrup parlamentari de Població, Desenvolupament i salut reproductiva.

Els bons amics de la FAVIBC, entitat que conec de fa més de dues dècades, donada la meua vinculació laboral amb el Departament de Benestar Social, em fan l'honor de deixar-me adreçar-los quatre ratlles per explicar-los quina és la tasca política i parlamentària d'aquesta mare de 42 anys, que en fa prop de 25 va decidir treballar defensant un projecte polític nacionalista, convençuda que la política era una eina al servei de la gent capaç de canviar les realitats per a millorar-les. Us agraeixo sincerament la possibilitat que ens doneu en aquest espai de la revista "VIU ELS BARRIS" el qual permet endinsar-se en la realitat de la pràctica política i trencar tòpics i rumors que planegen al voltant dels homes i dones que amb gran esperit de servei ens dediquem a defensar un projecte polític.

La Comissió de Benestar Família i Immigració, debat, acorda, legisla i resol iniciatives parlamentàries de diferents naturaleses, adreçades a col·lectius diversos, però que en definitiva vetlla per la millora de les condicions de vida de múltiples col·lectius com el de Discapacitats, Depenents, infants i joves, menors tutelats, immigrants, persones en situació de risc social, pobresa, acció cívica i comunitària, gent gran, les famílies. Concretament en l'actualitat a la Comissió de Benestar Social, Família i Immigració no hi ha cap procés legislatiu en tràmit, tot i que en un futur pròxim es té previst debatre sobre la llei de l'autonomia personal, o la reforma de la llei d'accessibilitat entre d'altres.

Certament en moments de crisi econòmica com la que estem patint són aquests col·lectius qui també en pateixen les conseqüències i com a membre del grup parlamentari que dona suport al govern vull remarcar que des del Govern de la Generalitat s'està fent tot el possible per cobrir les necessitats bàsiques de totes aquelles persones que pels motius que siguin poden quedar desproveïdes dels mateixos. La situació financera amb que es troba actualment la Generalitat, amb un dèficit i un deute de dimensions mai vistes, condiciona l'actuació de l'executiu i és per aquest motiu que el mateix es veu obligat a reordenar i prioritzar l'atenció i els serveis a les persones.

El Govern, a través del Departament de Benestar Social i Família també treballa conjuntament amb el Parlament en el seguiment de la llei de Dependència, en el Pla Nacional per a l'eradicació de la pobresa, el Pla d'Infància o en el desplegament del Pacte Nacional per a la Immigració, entre d'altres. Des del DBSiF s'està treballant amb molta intensitat per actualitzar i rebaixar les llistes d'espera del reconeixement de dependència i l'elaboració dels PIA. S'estan posant en funcionament diferents equipaments arreu del territori per tal de cobrir les necessitats dels serveis. El desplegament

Òmnia 2012

Els punts Òmnia creen espais de treball comunitari que traspassen el marc de la lluita contra l'exclusió tecnològica, i es converteixen en referent de la inserció laboral.

La situació actual, pel que fa a l'elevat nombre d'atur que pateix tota Catalunya, i especialment els barris d'habitatge social, fa que des dels Punts Òmnia s'hagi reforçat el treball coordinat entre diferents barris i planificar nous cursos per a les noves necessitats.

Des de fa un temps, els punts Òmnia s'han hagut d'adaptar a la nova tipologia d'usuari que hi arriba. El perfil de l'usuari és una persona en atur que pot venir derivada del SOC, alguns han de fer un curs d'informàtica per poder cobrar les prestacions el més aviat possible, en el mínim període de temps. D'altres són joves que gairebé no tenen formació i que encara no coneixen els mecanismes digitals de recerca de feina. O també aturats de llarga durada que han esgotat totes les prestacions. Els barris de Ponent a Tarragona, són només un exemple d'aquesta realitat que afecta tots els punts. Segon ens explica el dinamitzador Jordi Rodríguez:

Vam veure la necessitat d'adaptar la nostra activitat cap aquest col·lectiu. Des de fa anys juntament amb altres programes fem tallers específics adreçats a aquest col·lectiu i els propis usuaris poden fer el seu currículum, consultar ofertes per Internet, enviar la documentació i concertar entrevistes de feina amb l'ajuda d'un dinamitzador especialista en inserció sociolaboral. Com a novetat hem canviat també els cursos d'alfabetització digital que fem al punt, ara més intensius, així reduïm la durada dels cursos i podem atendre a aquest col·lectiu amb més eficiència, amb l'avantatge de poder obtenir un certificat d'aprofitament que serveixi de justificant al SOC. Altres tallers es fan en col·laboració amb l'Ajuntament, per exemple els de català, que també requereix el SOC als usuaris en atur. Fem un "tastet de català" a Internet, així oferim eines per a poder estudiar el català des de casa, o des del propi punt als accessos lliures i obtenir el títol que requereix el SOC.

Els punts Òmnia són un element clau per donar suport a molts usuaris que, o no tenen ordinador a casa, o és la primera vegada que es troben amb la necessitat d'enviar currículums i cercar feina per Internet. Però no podem fer un treball de qualitat als barris amb els mateixos recursos que fa 10 anys i amb una taxa d'atur doblada (del 10.5 en 2001 al 21.50 en el 2011).

del recurs de prestació vinculada accelerarà els terminis d'accés a les residències i promourà la creació de llocs de treball en diferents equipaments. Es publicarà, per primer cop les dades reals de tramitació de les sol·licituds de dependència, apostant per la transparència i l'accés a la informació. Totes aquestes actuacions endegades encara no fa un any són la mostra que la prioritat d'aquest govern són les persones.

No vull amagar que s'ha hagut de prendre decisions complicades per tal de reajustar el pressupost, donat que el govern ha de fer front al deute i als importants interessos del mateix, 4M€ diaris el 2011 i 6M€ diaris el 2012, heretats d'anteriors governs; però no és menys cert que aquestes decisions les ha pres un govern valent i responsable que no vol hipotecar l'estat del benestar de les generacions futures. Així doncs cal destacar que amb la realitat econòmica del país cal governar des de la responsabilitat, afrontant la situació i actuant per a la sostenibilitat de l'Estat de Benestar creat a Catalunya pels governs de CIU.

Les futures generacions adultes es mereixen un esforç per garantir-los l'accés als serveis que tant els van costar d'aconseguir a generacions passades. Tot i així tenim al nostre abast una eina que pot contribuir a millorar l'Estat del Benestar, que no és altre que el Pacte Fiscal. L'administració dels nostres propis recursos pot, no tant sols ajudar, sinó solucionar tots els problemes financers heretats d'aquells qui van gastar més del que ingressaven.

Finalment vull destacar la importància que té pel futur reeixit del nostre País la tasca del món associatiu Català de la qual la FAVIBC i totes les associacions federades a la mateixa en formen part. Són vostès qui amb el seu esforç, tenacitat, voluntat col·lectiva d'ajut comunitari, voluntat de millora i prestació de serveis de qualitat, arriben moltes vegades, allà on l'administració no arriba. Vostès personalitzen els serveis i posen rostre a les necessitats, perquè ningú com la societat civil veïnal coneix les necessitats dels veïns i veïnes de cadascun dels barris. Per tant és vital per l'Estat de Benestar de Catalunya treballar des del partenariat públic/privat. És a dir, és de cabdal importància per la sostenibilitat de l'Estat del Benestar que les associacions i les administracions treballin plegades i complementant-se.

Així doncs des del reconeixement de la labor tant de la Federació com de totes les AV federades vull transmetre'ls el més sincer dels agraïments per la tasca que han fet en un passat, per la que fan en el present i per la que faran en el futur.

Anna Figueras

L'exclusió residencial dels joves

En la societat actual, l'accés a l'habitatge és un element fonamental d'emancipació i integració social. En aquest sentit, l'article 47 de la Constitució el refereix com un dret bàsic i insta els poders públics a fer efectiu aquest dret, assenyalant a aquells com a garants de l'accés a un habitatge digne i adequat. Però els joves sofreixen una forta exclusió que es conjuga en dos elements: la precarietat laboral re sultat de la recessió profunda, actualment més d'un 40% d'atur entre els joves (enfront la mitjana de la UE, 27% i molt lluny d'Alemanya, 7,9% i els Països Baixos, 7,4%), i el retard en l'emancipació, no deixem la casa familiar fins els 30 anys d'edat com a mitjana.

La precarietat laboral dificulta les possibilitats d'accés a l'habitatge, atès que se sol exigir estabilitat laboral, fins i tot en determinats tipus d'ajudes. El retard en l'emancipació és una conseqüència de les dificultats d'accés, i un element desencadenant d'exclusió: la dependència familiar, la manca d'un espai de desenvolupament propi i personal, la falta d'autoestima i frustració, la interrupció de la regeneració del teixit social, etc, són alguns exemples.

La forta pujada del preu de l'habitatge l'han sofert principalment aquelles persones amb menys recursos, i especialment la major part dels joves. L'esforç que ha de realitzar una persona jove per adquirir un habitatge lliure equival a més del 65% del seu sou

L'informe del Cens d'Habitatge de 2009 apunta que el lloguer cobreix tan sols l'11,3% de la modalitat residencial a l'Estat, enfront del 30% de mitjana de la Unió Europea i molt lluny del 42,5% al que va arribar al llarg dels anys seixanta. L'explicació immediata la trobem en un recent estudi sindical que ha situat el preu mitjà de lloguer a Espanya en un 79,5% del salari mensual d'una família —si és un habitatge nou— i en un 65,7% si es tracta d'un habitatge usat. L'alça desmesurada dels preus de l'habitatge en lloguer i compra, junt a l'escassíssima intervenció pública per controlar els excessos del mercat, ha situat a la major part dels joves en una greu situació d'exclusió. Bona prova d'això són algunes xifres significatives:

- L'habitatge protegit amb prou feines supera el 8% de l'oferta immobiliària.
- El finançament privilegiat d'habitatges (ajudes, subrogacions, subvencions, etc.) ha caigut del 30% a poc més del 10% del total d'habitatges.
- Espanya és l'estat de la UE que demora més l'emancipació dels seus joves pel que fa a la seva població total (a Catalunya se situa en 30,2% entre els 16 i els 29 anys).
- Som l'estat de la UE amb major percentatge de segon habitatge i d'habitatges buits (habitatges construïts no venuts, 565.063; habitatges en construcció, 290.441; habitatges parats, 358.071; habitatges no iniciats però amb projecte, 1.073.670).
- Es destina el 0,1% del PIB a la despesa d'ajudes directes a l'accés a l'habitatge enfront del 0,6% de mitjana en la Unió Europea.
- L'accés a l'habitatge es converteix en un impossible pels joves compresos entre els 18 i 24 anys, per als qui el preu mitjà de l'habitatge lliure supera en un 210% el preu màxim tolerable.

Fonts: Consejo de la Juventud de España www.cje.org
Consell Nacional de la Joventut de Catalunya www.cnjc.cat
IUT www.iut.nu/conferences.htm

La situació de l'habitatge genera una sèrie de conseqüències en els quals interactuen joventut i exclusió social.

Exclusió residencial. La renda permet accedir a un tipus determinat d'habitatge, la qual cosa fragmenta social i econòmicament les ciutats.

La complexitat de les polítiques públiques d'habitatge, les diferents competències de les diverses Administracions, el solapament de plans, ajudes directes i indirectes, normes hipotecàries, tècniques, coeficients i contingents, provoca un caos i desorienta la ciutadania, que es veu abocada al mercat lliure d'habitatge.

La desqualificació d'habitatges protegits, és a dir, la liberalització dels mateixos al mercat lliure, en molts casos a causa de l'embargament per part de les entitats financeres, està repercutint en l'encariment i especulació del mercat de l'habitatge públic.

Una enorme quantitat d'habitatges buits que estan desocupats a l'espera que augmenti el seu preu o en el cas del parc públic, el fet que l'administració resolgui la seva adjudicació, dificulta encara més l'accés a l'habitatge.

Alt preu del lloguer. En moltes ocasions, el preu del lloguer és només lleugerament inferior a les mensualitats d'una hipoteca.

Som l'estat de la UE amb major percentatge de segon habitatge i d'habitatges buits, i el que demora més l'emancipació dels seus joves.

Les polítiques oficials es veuen condicionades per factors derivats del mercat lliure: el preu del sòl, la manca del mateix per destinar-ho a habitatges protegits, la falta d'entitats promotores, etc. Així, el sacrifici al que se sotmet una persona en accedir a l'habitatge és excessiu, estant en l'actualitat entorn dels 30 anys d'hipoteca. Actualment, ser jove i no disposar d'una feina estable és sinònim de no poder accedir a un habitatge, ni de propietat ni de lloguer.

Josep Llobet
Vicepresident tercer de la
Diputació de Barcelona,
Àrea de Territori i
Sostenibilitat

Cooperació amb
Ajuntaments en
la promoció de
les polítiques
d'habitatge

La Diputació de Barcelona és una institució de govern local que impulsa el progrés i el benestar dels ciutadans i ciutadanes del seu àmbit territorial, que és la província de Barcelona, compostat per 311 municipis.

La Diputació actua fonamentalment donant suport tècnic, econòmic i tecnològic als ajuntaments perquè puguin prestar serveis de qualitat de forma més homogènia a tot el territori. Coordina serveis municipals i organitza serveis públics de caràcter supramunicipal. Això, que és una definició genèrica de la Diputació de Barcelona, es tradueix a la pràctica en un conjunt de serveis als ens locals que desenvolupen les quatre grans Àrees en les que s'ha organitzat la Diputació en el nou mandat recentment iniciat. L'Àrea de Territori i Sostenibilitat és on conflueixen gran part de les polítiques i els serveis que interessen a les entitats que componen la FAVIBC, les polítiques d'habitatge i les que anomenem de millora urbana desenvolupades majoritàriament en el marc de la Llei de Barris.

Pel que fa a l'habitatge cal posar de manifest que la Diputació no promou ni gestiona habitatge protegit ni en venda ni en lloguer. La nostra intervenció en aquest camp s'inscriu en les funcions de cooperació amb els ajuntaments que he esmentat al començament i que s'han concretat en els darrers anys en el suport a la planificació, a la promoció d'habitatge protegit i a la gestió que duen a terme les oficines locals d'habitatge enteses com a finestra única d'atenció al ciutadà en aquesta matèria.

Ara, però, la situació és ben distinta, la crisi econòmica i financera en la que ens trobem ens obliga a replantejar el suport que hem vingut donant als ajuntaments per tal d'adequar-lo a les seves necessitats i a les seves capacitats en un sector, com és el de l'habitatge, tant radicalment afectat per la conjuntura que travessem.

En l'àmbit de la millora urbana i en el marc de la Llei de Barris, el nostre suport als ajuntaments es remunta a l'any 2004 quan, arran la primera convocatòria de la Llei, la Diputació es va plantejar donar suport a la presentació de les candidatures dels distints municipis interessats. Des d'aleshores ençà hem donat suport en la redacció dels seus projectes d'intervenció integral a 55 barris, corresponents a 53 municipis de la província, resultant adjudicatariis del Fons de Barris 41 projectes. Actualment estem donant suport a la gestió i a l'execució dels projectes dels barris seleccionats d'un total de 33 ajuntaments i restem a l'espera de les possibles noves convocatòries de la Llei que el Govern de la Generalitat vulgui endegar.

Val a dir que, tot i que l'impuls i el desplegament d'aquest programa de millora urbana, es desenvolupa des de l'Àrea de Territori i Sostenibilitat, ja des d'un inici es va considerar necessari incorporar-hi d'altres departaments de la corporació perquè, des del seu àmbit sectorial específic, poguessin ampliar i enriquir el suport prestat als ajuntaments en la línia de promoure, d'acord amb el propi esperit de la Llei, el caràcter "integral" de la regeneració urbana.

Per tant, encara que des de la perspectiva d'aquest segon nivell que, com administració local, ens correspon a la Diputació, els temes que interessen a la FAVIBC són temes que interessen també a la Diputació i podeu estar segurs que des de l'Àrea que presideixo contribuirem a trobar les solucions més adequades per a millorar la qualitat de vida dels nostres barris, pobles i ciutats.

IV Congrés Internacional

Inauguració del IV Congrés Internacional: Josep A. Grau, Director d'INCASÒL; Carles Sala, Secretari General d'Habitatge; Albert Arnau, President de la FAVIBC i Pere Macias, Diputat a Madrid i President de la Comisión de Vivienda

El passat 18 de juny es va clausurar el IV CONGRÉS INTERNACIONAL i les XVI JORNADES FAVIBC, entorn a les Polítiques Socials, Ocupacionals i d'Habitatge: Nous Reptes Davant la Crisi. Durant tres dies vam poder assistir a ponències i debats de gran interès per als nostres barris i els nostres veïns. Van assistir més de 300 persones i uns 40 ponents, representants de 5 països: Portugal, Itàlia, Suècia, Dinamarca i Alemanya, que van explicar-nos les polítiques d'habitatge dels seus estats.

Catedràtics d'Universitats, personalitats del món de la política i de la administració i especialistes van donar la seva opinió davant la situació actual i els plans de futur. Els tècnics dels nostres barris van explicar les tasques de dinamització que desenvolupen als territoris de la FAVIBC, projectes tan importants com necessaris per la lluita contra l'exclusió i la dignificació dels barris d'habitatge social de Catalunya. La FAVIBC vol agrair el suport a les entitats i empreses que van col·laborar al IV Congrés Internacional:

Durant el congrés es van desenvolupar dos espais temàtics de treball: Un sobre la resolució de conflictes socials i les funcions del mediador, coordinat pel Sr. Antonio Cazorla, Secretari de la Junta Executiva de la FAVIBC i el Sr. Bouarfa Aherrou, especialista en mediació. L'altre va tractar el paper de les Associacions de Veïns davant la crisi i la corresponsabilitat Social, a càrrec del Sr. Julio Regalado, President d'Honor de la FAVIBC.

A la foto, el Sr. Romão Lavadinho, President de l'Associação dos Inquilinos Lisboenses, Portugal.

La participació estrangera va abordar els problemes d'habitatge a diferents països europeus i les iniciatives per resoldre la greu situació internacional

ASSOCIAÇÃO DOS INQUILINOS LISBONENSES

Va ser fundada el 11 de març de 1924. El seu objecte, de conformitat amb els seus estatuts i la Constitució de la República Portuguesa, és la representació i defensa dels interessos de caràcter patrimonial, cultural, moral i social dels ciutadans portuguesos com arrendataris o inquilins en relació amb els seus drets. Romão Lavadinho és el seu President.

IUT

Unió Internacional d'Inquilins, va ser establerta en 1926, amb 14 membres. Avui la IUT té 59 membres, la FAVIBC és un d'ells, els quals són membres nacionals i regionals, i associacions en 45 països arreu del món. La central de la IUT està a Estocolm, Suècia, i té una oficina d'enllaç a la UE a Brussel·les. Magnus Hammar és el Secretari General.

SICET

Massimo Petterlin és el Secretari Nacional de la Unió de Inquilins Casa i Territori. Es tracta d'un sindicat italià que ha posat en marxa els seus 70 anys d'experiència en algunes zones urbanes, fent ferm el compromís dels operadors i els dirigents sindicals i la defensa i l'afirmació del dret a l'habitatge i a la vida.

LLO, INQUILINS DE DINAMARCA

Va ser fundada al 1966 per la fusió de dues organitzacions d'inquilins. El seu objectiu és la defensa dels interessos dels llogaters davant els propietaris, les autoritats públiques i els polítics. Helena Toxværd és la seva Presidenta Nacional.

DMB, ASSOCIACIÓ D'INQUILINS DE COLÒNIA

Es va fundar fa 111 anys a Colònia, actualment amb més de 60.000 socis és l'associació més gran de Colònia i la tercera més gran de les associacions d'inquilins d'Alemanya.

L'any 1925 l'associació va fundar la cooperativa "Mieterschutz Protecció d'inquilins". Fins avui l'associació manté una estricta connexió amb aquesta cooperativa que ajuda a construir habitatges amb lloguers assequibles. És una excepció entre totes les associacions d'inquilins a Alemanya

Per part de l'equip tècnic de la FAVIBC, es van presentar diverses actuacions als nostres barris -Girona (Fontajau, Vilaroja i Font de la Pólvora), de Tarragona (Campclar, Riucalar i Torreforta) i de Barcelona (Montserrat, Pla de Bonaire, Sant Llorenç de Terrassa)-, com a exemple de participació i cohesió social.

A www.favibc.org teniu els documents, presentacions i ponències del IV Congrés Internacional.

Polítiques d'habitatge de la Generalitat de Catalunya

Carles Sala

Secretari d'Habitatge i Millora Urbana

La nostra prioritat és social. Que una família sigui desnonada és un drama personal i un drama social. Hem d'evitar arribar a aquests casos extrems.

Des que em va ser encomanada la tasca de dirigir les polítiques d'habitatge del Govern de la Generalitat, ara fa prop d'un any, la nostra prioritat ha estat clara: fer actuacions preventives i reactivar el sector econòmic mantenint, impulsant i adequant les polítiques públiques a la situació actual. Dintre del context de crisi econòmica i financera sense precedents amb nivells de construcció de postguerra, tenim necessitats socials urgents i greus que no podem defugir. Per això ja hem emprès, d'una banda mesures preventives per evitar desnonaments que sempre són una mala solució i que generen un problema social molt gran; i d'altra banda, volem que el sector de la construcció, comenci a iniciar un procés de reactivació i torni a ser un motor econòmic per al nostre país.

Les noves mesures aposten per prevenir l'exclusió social i afavorir la reactivació del sector de la construcció. Ara fa uns dies ens varem reunir amb els agents que van signar el Pacte Nacional per a l'Habitatge 2007-2016. El Pacte és un instrument de cohesió important, ja que compta amb el suport de tots els sectors implicats en l'habitatge (agents socials, ciutadans, empresaris, professionals, representants de l'Administració local i dels grups parlamentaris), però necessita una nova reorientació. El Pacte és va signar l'any 2007, quan encara vièiem amb eufòria el boom immobiliari.

Ara ens trobem a l'altre extrem del pèndul, el sector està sota mínims.. És per això que, tot i que creiem en el consens que va sortir d'aquest Pacte i en la seva utilitat com a instrument de treball, ens hem plantejat adequar-lo a les necessitats del moment i hem presentat una proposta d'actualització que se centra en dos eixos principals que són: facilitar l'accés a l'habitatge de la ciutadania i evitar l'exclusió social residencial i reactivar el sector de la construcció per recuperar també l'ocupació laboral.

L'Ofideute, un instrument útil al servei de la ciutadania. Tenim clares les prioritats i ara el que ens toca és començar a aplicar mesures que permetin pal·liar els efectes de la crisi i ens ajudin a començar a sortir-ne. Ho hem començat a fer amb l'oficina Ofideute que compta amb el recolzament de tots els sectors i que ja fa un any que fa mediació entre entitats bancàries i famílies amb problemes per pagar les quotes. És un sistema que preventivament és molt bo i per tant ens interessa

molt que tothom que tingui problemes arribi a aquest servei amb prou temps per buscar solucions. No obstant això encara és un sistema que compta amb la bona voluntat dels bancs però a vegades no és suficient. Per això, ens hem compromès a impulsar acords amb les entitats financeres per afavorir un sistema de mediació hipotecària, entre les famílies amb dificultats amb el pagament de la seva quota hipotecària i les entitats titulars dels préstecs, que intenti buscar sortides econòmicament viables per a ambdues parts, i que sigui vinculant. La nostra prioritat és social. Que una família sigui desnonada és un drama personal i un drama social. Hem d'evitar arribar a aquests casos extrems, per això continuarem donant ajuts per al pagament del lloguer per a les famílies que ho necessitin. Estem apostant per la dació en pagament en els casos en que les entitats financeres s'hi avinguin i a més permetin que la família continuï vivint en el pis a canvi de pagar una quota de lloguer, amb els compromís per part de la Generalitat de concedir ajut al pagament al lloguer de forma directa, quan calgui.

Hi haurà pisos que passaràn de ser de compra a ser de lloguer per adaptar-nos a les necessitats de les famílies. També estem treballant per acabar amb el problema històric dels pisos buits. No ens podem permetre que la gent sigui desnonada i que la Generalitat tingui pisos buits. Això no s'entén i no ho podem permetre. És per això que el mes de setembre el conseller de Territori i Sostenibilitat va presentar les mesures previstes per ocupar els 3.264 pisos buits que té la Generalitat. Entre les mesures més destacades d'aquest Pla hi ha la reconversió dels habitatges de compra en habitatges de lloguer amb opció de compra, i una baixada significativa dels preus del lloguer per fer-los realment socials. Pel que fa a l'accés a un habitatge el binomi compra-lloguer com a opció de tinença d'habitatge és mantindrà però estem buscant noves fórmules intermèdies perquè aquesta no sigui l'única i permetin afavorir i flexibilitzar l'accés a l'habitatge. També volen incrementar l'aportació d'habitatges del parc públic a les entitats que integren la Xarxa d'Habitatges d'Inclusió. En aquest sentit el passat 8 de setembre ja es va signar un conveni amb Càritas. Per altra banda, la reactivació del sector de la construcció i de tots els sectors lligats a la construcció és un dels reptes més important per sortir d'aquesta crisi. No és un problema que des de les meves funcions puguem solucionar però si que hi podem ajudar. El sector no es començarà a revitalitzar fins que no s'hagi absorbit la gran quantitat d'habitatge disponible que hi ha al mercat. Una de les mesures iniciades, amb l'aprovació del Decret d'Inspeccions Tècniques, és la consolidació de la rehabilitació i el manteniment com un motor per a la construcció.

La Fundació Habitatge Social de Catalunya treballa per apropar i facilitar als propietaris d'habitatge social la gestió de les comunitats i amb el recolzament de les Associacions de Veïns federades a la FAVIBC.

La Fundació ofereix serveis en:

- 1. Gestió i administració:** Gestió i administració de la comunitat. Pòlissa de RC de l'edifici, pagament de sumi-nistres. Presentació anual de comptes. Assessorament jurídic i en matèria d'assegu-rances.
- 2. Neteja dels espais co-muns** de la comunitat.
- 3. Servei integral de con-servació i manteniment** de cobertes, façanes exteriors i interiors, elements comuns, instal·lacions, intèrfons, telefo-nia i televisió.

Els objectius fundacionals responen a la voluntat de les AV de posar al servei dels veïns una eina eficaç, àgil i funcional per l'administració dels serveis comuns de les comunitats. Un equip de tre-ball amb experiència en la gestió garanteixen la professi-onalitat, la comunicació, la in-formació i les millors ofertes.

Tel. de contacte 935839559

Joaquín Poyato, ens va deixar el passat mes de setembre. Va arribar a Vic als anys cinquanta i, l'any 1960 ja es va establir a les Cases Barates. Va lluitar i treballar tota la vida pel seu barri i pels seus veïns, convertint-se en el veritable dirigent veïnal del barri del Remei de Vic.

Els qui treballem per i des dels barris sabem que la nostra tasca, moltes vegades invisible, no és en va. Això ho sabem perquè palpem diària-ment la xarxa veïnal que amb els anys hem anat teixint. Sabem, també, que és una tasca lenta, a voltes desagraïda, però necessària per la cohe-sió social i la bona convivència del mateix barri i per la resta de la ciutat. Ara bé, no tothom està disposat a fer aquest treball de “formigueta” que cal per tal de mantenir un barri actiu, plural, reivindicatiu i agradable per a viure-hi. Al nostre barri del Remei de Vic i, concretament als Ha-bitatges Montseny, hem tingut la sort de poder comptar amb el treball d'una persona que hi ha dedicat durant molts anys, la seva vida. El Sr. Joaquim Poyato era una persona discreta, silenciosa, però molt visible; un referent veïnal molt significatiu a la vida de les nostres veïnes i dels nostres veïns. Per això encara ara, uns dies després d'haver-nos deixat, el trobem a faltar més que mai. No el veiem, no podem adreçar-nos a ell per compartir una conversa, queixar-nos, riure... Ell intentava sempre solucionar totes les demandes veïnals i, alhora, assolía uns lligams per-sonals, socials i institucionals.

En Joaquim, era un cordovès, que com moltes altres persones del mateix origen vingueren a Catalunya a principis dels 50 del segle passat. L'any 1960 va venir a viure amb la seva família als Habitatges Montseny. Una persona que tenia molt present què volia dir deixar el seu país i anar a viure a un altre. Per aquesta raó se sentia molt identi-ficat amb les persones nouvingudes que en els últims anys han esdevin-guts veïns i veïnes nostres. Això ho manifestava en una entrevista feta per Miquel S. Cañellas a la revista de les Festes del barri del Remei on no s'oblidava del moment actual de crisi econòmica que patim des de fa uns anys i on denunciava la situació que viuen algunes famílies a arrel de l'especulació immobiliària que hem sofert: “Es van començar a vendre pisos als nous immigrants a partir del 2000 sobretot i la gent es va hipotecar. Pisos que valien quatre o cinc milions de pessetes van passar a valer-ne trenta o més”. Tota aquesta problemàtica s'evidencia quan recorda “hi ha més de cinquanta vivendes que ara com ara estan en mans dels bancs”.

Poyato confessava l'estima pel lloc on portava vivint i convivint des de feia molts anys. Aquest sentit de pertinença és molt significatiu “...això és casa meua i no tinc cap ganes de marxar”. Malgrat aquest sentiment de no marxar, ara que no hi ets, els amics i amigues dels Ha-bitatges Montseny et volem acomiadar d'aquesta manera:

“Com que erets tan discret, te n'has anat sense fer soroll. Els companys i veïns dels Habitatges Montseny trobarem a faltar en Joaquim: tan es-timat col·laborador i amic. El barri se sentirà orfe de tu perquè sabies de tot i de tothom. Et recordarem sempre”.

FAVIBC, Escola de Treball Social

La FAVIBC (Federació d'Associacions de Veïns d'Habitatge Social de Catalunya) va ser constituïda l'any 1989, sent la "Coordinadora de Barrios de la Obra Sindical del Hogar" el seu antecedent directe. Amb més de 140 Associacions de Veïns federades per tot el territori català, i més de 20 anys d'història, participació, moviment associatiu i lluita veïnal. Dues dècades que l'han permès consolidar-se com a una Entitat de referència en el món veïnal dels primers parcs d'habitatge públic català.

Moltes de les tasques que realitza la FAVIBC són conseqüència del treball en matèria de política social i de la dedicació voluntària dels membres de la seva Executiva:

- Creació i primers treballs de la Comissió d'Immigració.
- Comissió d'Obres: tasques de negociació i seguiment del PDOR i barris de remodelació.
- Comissió de Voluntariat i de les RMI.
- Participació a l'Àrea Metropolitana del Transport.
- Seguiments i avaluació de projectes amb l'administració local, autonòmica i estatal.
- Comissió de Seguiment de Programes amb l'Agència de l'Habitatge de Catalunya.

ACTUACIONS I COMPROMÍS

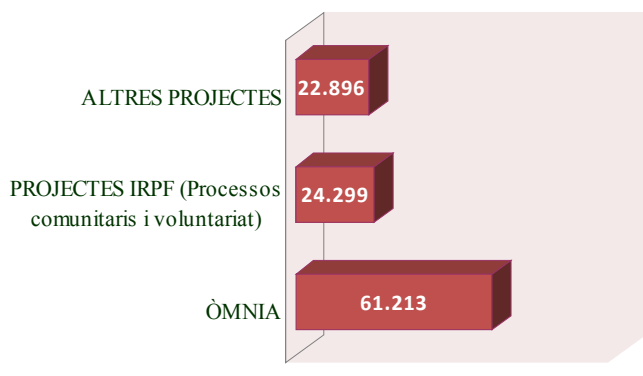
La FAVIBC impulsa accions per a la millora de l'habitatge, l'habitabilitat i la qualitat de vida dels barris de patrimoni públic, i gestiona projectes dirigits a combatre l'exclusió social als barris, a la creació de xarxes comunitàries i al foment de l'associacionisme. Aquests es treballen i s'assoleixen des de la reivindicació i negociació amb l'Administració Pública així com l'assumpció de la corresponsabilitat social, assolida mitjançant l'impuls d'iniciatives i de projectes que permetin treballar sobre les prioritats i necessitats de cada territori.

La FAVIBC es fonamenta en la capacitat d'actuació i intervenció en la realitat social dels barris, en la manifesta i comprovada necessitat d'aquests i en el compromís de les associacions de veïns, de les entitats dels barris i de les institucions locals en la millora de la qualitat de vida de les comunitats. Tot i el visible avenç que han tingut els barris d'habitatge social, continua sent prioritari impulsar actuacions de caire social i crear processos participatius que facilitin la modificació i millora de les condicions de vida.

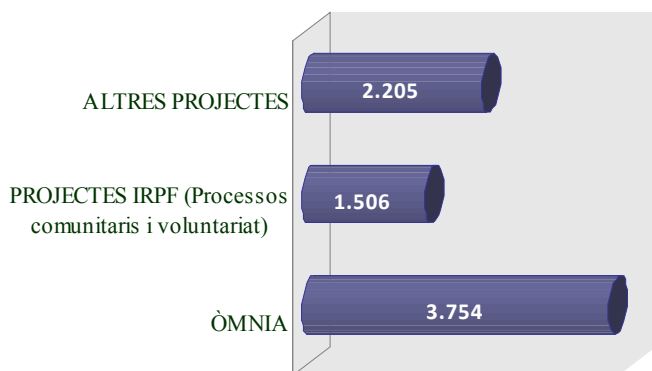

Treballadors de la FAVIBC en una acció formativa

BENEFICIARIS/ES

ACTIVITATS

De la reivindicació a la corresponsabilitat social: Més de 40 anys de lluita als barris: primer, per aconseguir uns habitatges dignes, més tard per la millora de les condicions de vida dels veïns i veïnes.

PROJECTES

Els projectes s'emmarquen dins del Programa Integral FAVIBC: la transversalitat, les coordinacions territorials, les reunions amb els tècnics i els voluntaris, l'optimització de recursos, el desenvolupament de programes adaptats a la realitat de cada barri i la creació de sinèrgies, són alguns dels ítems de la Federació. Els joves, les dones, la integració, els aturats, la gent gran, així com l'assessorament i suport a les associacions, són els col·lectius i els àmbits prioritaris d'actuació:

- Òmnia, programa d'accés a les noves tecnologies per a persones i col·lectius en risc d'exclusió.
- Processos comunitaris i dinamització veïnal com a eina de cohesió social.
- Pla de suport i promoció del voluntariat.
- Plans d'ocupació Civisme.net.
- Jov@ctivat.
- Mediació comunitària i veïnal: Projecte intercultural en les AV de la FAVIBC.
- Mirada transversal de les vocalies de dones a les AV de la FAVIBC.

LA FAVIBC, ESCOLA DE TREBALL SOCIAL

Fa més de 15 anys que la FAVIBC forma treballadors socials. Tècnics que ara formen part dels equips professionals d'Administracions Públiques, Universitats, Fundacions, i d'altres organitzacions relacionades amb el tercer sector. Més de 15 anys de treball comunitari. Durant els últims 10 anys la FAVIBC ha contractat més de 850 tècnics. Més de 692 voluntaris anuals. Més de 500 projectes desenvolupats. Més de 14 milions d'hores de treball social. Més de 35 milions d'hores de dedicació dels nostres voluntaris. I sempre han estat beneficiaris directes els barris d'habitatge social de Catalunya, els seus veïns i veïnes, les persones amb més vulnerabilitat.

Polítiques més flexibles per garantir el dret a l'habitatge

Pere Navarro
Alcalde de Terrassa

Amb l'objectiu principal de donar resposta sempre a les necessitats ciutadanes i com a administració més propera, els municipis oferim sovint prestacions i serveis que ultrapassen el nostre marc competencial.

I ho fem moltes vegades sense disposar dels recursos adequats, especialment en moments molts difícils econòmicament com l'actual. Un dels àmbits en què es dona aquesta situació és el de l'habitatge. La majoria dels ajuntaments hem fet en els darrers anys una decidida aposta per facilitar, en la mesura del possible, l'accés de la ciutadania a un habitatge digne. D'una banda, promovent i gestionant pisos de protecció, i d'una altra, apropant als ciutadans recursos i ajudes en aquesta matèria. Però ens trobem ara en un nou escenari en el qual les administracions públiques, i en particular els ajuntaments, hem d'orientar les nostres polítiques en aquesta matèria per adaptar-les a la nova realitat, modificant si cal les normatives, buscant fórmules imaginatives i flexibles en col·laboració amb les entitats financeres i també amb el sector privat.

Les noves polítiques d'habitatge haurien de contemplar alguns temes clau com ara la reducció de l'estoc de pisos buits o el foment del lloguer. Una altra línia d'actuació hauria d'anar encaminada a estimular la rehabilitació dels habitatges per garantir-ne l'accessibilitat, l'eficiència energètica i per a generar, a més, activitat econòmica i ocupació en un sector com el de la construcció, especialment castigat per l'atur. Aquestes accions s'haurien d'acompanyar necessàriament d'una intervenció més àmplia en l'àmbit urbà que inclogui la millora integral dels barris de les nostres ciutats, prenent com a referència la llei de barris impulsada per l'anterior Govern de la Generalitat i que va permetre la transformació urbanística i social de nombrosos barris de Catalunya. Per últim, resulta prioritari també mantenir i ampliar les reserves de sòl destinat a les necessitats d'habitatge social en les noves zones de creixement.

A les dificultats per accedir a un habitatge s'afegeix ara la preocupació i els esforços per mantenir-lo. Les execucions hipotecàries i els desnonaments són cada vegada més freqüents, i davant d'això, encara que no tinguem les eines ni els recursos necessaris per fer-hi front, els ajuntaments no podem restar impassibles.

En aquest sentit, s'hauria de contemplar l'aplicació immediata d'una moratòria a les execucions hipotecàries per part de les entitats financeres com a mesura d'urgència per a evitar l'abocament de nombroses famílies a situacions d'exclusió social. La dació en pagament i el lloguer social són altres fórmules possibles per tal que els que no puguin fer front a les quotes puguin continuar vivint en aquell pis. Bancs i caixes haurien de tenir en compte aquestes opcions com a solucions per a evitar que les famílies es quedin sense llar.

Els ajuntaments estem intentant mitigar el cost social de la crisi econòmica, però només amb l'esforç de l'administració no ens en sortirem, cal la implicació del sector financer. Des de fa mesos a l'Ajuntament de Terrassa estem treballant amb les entitats bancàries per a evitar, en la mesura del possible, els desnonaments i embargaments. Després d'uns primers contactes, vam crear comissions de treball amb representants de l'ajuntament, de les entitats financeres, i posteriorment també del col·legi d'advocats. En aquestes comissions abordem, d'una banda, la crisi econòmica en general i possibles vies de promoció econòmica, i d'una altra, tractem específicament la problemàtica de les execucions hipotecàries. Entre les fórmules que estem explorant s'ha plantejat la possibilitat de crear una oficina de mediació municipal que intervindria en els casos de desnonaments.

La mediació en els casos de dificultats en el pagament d'hipoteques, l'impuls del lloguer social dels habitatges públics, i dels que queden en mans de bancs i caixes, i les reformes legislatives en matèria hipotecària són, doncs, algunes de les línies que s'haurien de tenir en compte per intentar donar resposta a aquest veritable problema social.

Caldrà dotar-se de mecanismes àgils per tal de consensuar aquestes actuacions amb l'administració autonòmica i estatal i amb tots els agents implicats en el sector. En un moment complicat per a les hisendes públiques en general, serà fonamental continuar destinant recursos per fer viables intervencions que tenen un gran valor econòmic, territorial i social. Només així aconseguirem evitar un augment dels casos de famílies en risc d'exclusió social. Només així podrem acostar el dret a un habitatge digne a aquells que més ho necessiten. I només així, des dels poders públics, estarem contribuint al desenvolupament d'una societat més justa i igualitària, amb les mateixes oportunitats per a tothom.

voluntari-ària

Que neix de la voluntat. Que s'ofereix
lliurement a fer una cosa o a col·laborar
en alguna tasca sense ésser-hi obligat.

favibc.org